

Transkribering och syntolkning av Operation 1325:s seminarium "Unga kvinnor motverkar konflikt och extremism" på Mänskliga Rättighetsdagarna

Syntolkning av inledning:

Syntolkning av den första bilden i videon: Det är en bild på Operation 1325:s logotyp och så står det "Operation 1325 presenterar: "Unga kvinnor motverkar konflikt och extremism".

Syntolkning av den andra bilden i videon: Det står "En del av projektet Motkraft".

Syntolkning av den tredje bilden i videon: Det är en bild med projektet Motkrafts logotyp där det står "Motkraft".

Transkribering av ljud:

Det spelas musik under inledningen

Syntolkning av videon: Skärmen är indelad i fyra delar där varje deltagare i seminariet har en egen ruta. Uppe i vänstra hörnet är Tindra Hallgren, till höger är Ester Tottie. I nedre vänstra hörnet är Yosra Ali och till höger är Hedvig Munters.

Ester: Hej allihopa och varmt välkomna till Operation 1325:s miniseminarium här på MR-dagarna! Jag heter Ester Tottie och jag är praktikant på Operation 1325 nu under våren och jag kommer att vara moderator under detta samtal.

Syntolkning av text på skärm: Det kommer upp en mörk remsa på skärmen där det står "Ester Tottie, moderator".

För er som inte redan vet, är Operation 1325 en paraplyorganisation grundad av flera svenska kvinno- och fredsorganisationer, och vi arbetar genom information och utbildning i Sverige och internationellt, för att öka kvinnors inflytande i fredsprocesser och i konfliktlösning. Operation 1325 informerar, utbildar och skapar plattformar för debatt och dialog, för att påverka beslutsfattare, det civila samhället och allmänheten, med syftet att implementera FN:s säkerhetsresolution 1325 om just kvinnor, fred och säkerhet.

Vi är här idag för att prata om huvudfrågan i ett av våra projekt som ägde rum förra året, och som titeln antyder ska vi prata just om *hur unga kvinnor motverkar konflikt och extremism*. Detta projekt heter Motkraft, och har haft som syfte att stärka unga kvinnor som aktörer i

arbetet mot våldsbejakande extremism, där de bor och i den offentliga debatten, och att belysa genusperspektivet på våldsbejakande extremism.

De unga kvinnor som deltog i det här projektet har varit mellan åldrarna 17–25 år och kommer från olika delar av Stockholm. De har alla fått gå flera utbildningar och workshops bland annat i samarbete med Life & Peace Institute men även United Nations Counter-Terrorism Centre, alltså FN:s anti-terrorism center.

Jag har med mig tre unga tjejer från det här projektet idag, varmt välkomna till er. Ni är ju dem som sitter på all viktig kunskap och erfarenhet så vi är här idag för att bland annat prata om policyrekommendationerna som ni har arbetat fram under det här projektet. De här rekommendationerna inkluderar ju flera delar av samhället och lyfter väldigt stora problem men framför allt viktiga lösningar för att motverka just våldsbejakande extremism. Om ni vill läsa de här policyrekommendationerna i detalj så hittar ni dem länkade i Operation 1325:s monter!

Men först och främst får ni som är med mig här idag väldigt gärna presentera er! Vad heter ni, hur gamla är ni, var bor ni någonstans, och vad fick er att bli intresserade av det här projektet och de här frågorna. Och jag tänker att jag går i bokstavsordning så jag frågar dig Hedvig först. Berätta om dig.

Syntolkning av text på skärm: Det kommer upp en mörk remsa på skärmen där det står "Hedvig Munters, deltagare i projektet Motkraft".

Hedvig: Jag heter Hedvig Munters, jag är 21 år, jag bor på Östermalm och i Husby och jag blev intresserad av det här projektet för att jag studerar internationella relationer och är väldigt intresserad av säkerhetsfrågor, och ska skriva en kandidat i det nu under hösten. Så det faller mig i intresset att arbeta med det här.

Ester: Superkul! Vi går vidare till dig Tindra.

Syntolkning av text på skärm: Det kommer upp en mörk remsa på skärmen där det står "Tindra Hallgren, deltagare i projektet Motkraft".

Tindra: Jag heter Tindra Hallgren och jag är 24 år, vänta nej jag har inte fyllt det än! Jag är 23 och jag växte upp i Näsby park i Täby utanför Stockholm, men pluggar statsvetenskap i Uppsala. Det är väl mycket därför jag är intresserad av det här projektet, jag tycker att man ser överallt hur samhällsklimatet har hårdnat och hur extrema åsikter har normaliserats. När jag såg att Operation 1325 hade det här Motkraftsprojektet kändes det så viktigt att engagera sig och att bidra med att balansera debatten lite, och vara med och bidra till en motkraft helt enkelt. Så det är väl därför skulle jag säga.

Ester: Tack Tindra! Vi går vidare till dig Yosra.

Syntolkning av text på skärm: Det kommer upp en mörk remsa på skärmen där det står "Yosra Ali, deltagare i projektet Motkraft".

Yosra: Jag heter då Yosra Ali, jag är 19 år, och jag bor i Rågsved, gröna linjen här i Stockholm. Hur sökte jag till Motkraft... Egentligen beror det på att jag har varit involverad i ett annat projekt anordnat av Operation 1325. Jag tycker att det är ett väldigt bra initiativ och budskap. Och sen som rasifierad, ung, muslimsk kvinna möter jag extremism från olika håll så det kändes som en självklarhet att gå med i det här projektet.

Ester: Kul! Tack så mycket och varmt välkomna till er. Upplägget på det här seminariet kommer vara så att jag kommer ställa några frågor till de här tre unga tjejerna som är kopplade till policyrekommendationerna som ni har arbetat fram under projektet.

Och jag tänkte att jag skulle börja med att ställa en ganska stor och övergripande fråga: Våldsbejakande extremism anses ju vara ett enormt samhällsproblem och även ett hot mot svensk säkerhet, men hur hamnar människor inom våldsbejakande extremistiska kretsar? Frågar jag dig Tindra.

Tindra: Det är ju en jättestor, komplicerad och komplex fråga och det är väl det vi har försökt ta reda på och svara på under helat det här projektets gång genom olika föreläsningar och så. Det vi hela tiden kommer fram till är att just samhällsklimat, att vi är indelade i olika grupper, det är polariserat, det är vi och dem, och segregation. Då skapas det helt enkelt förutsättningar för att människor, istället för att bygga broar och prata med varandra, hamnar i konflikt. Vilket är väldigt gynnsamt för de extremistiska miljöerna och grupperna. Sånt som till exempel främlingsfientlighet är en stor grogrund för att extremismen ska kunna växa fram. Vi har också pratat väldigt mycket om att unga människor är sökande och att i dagens samhälle finns det väldigt mycket utanförskap och även mellanförskap. Man känner kanske inte riktigt att man har någon trygghet eller någon gemenskap. De extremistiska grupperna är väldigt duktiga på att använda sig av propaganda som är riktat till de här unga människorna som tilltalar det dem söker. Vilket gör att det är väldigt lätt för unga människor som har hamnat lite fel att tilltalas av de värderingarna. Alla försöker hitta sin plats i samhället, att kunna bidra och hitta en trygg punkt på något vis. Just dem är grupperna är så skickliga på att ge det. Också hur det fungerar i sociala medier där till exempel språkbruket konstant normaliseras, de extrema rösterna är de som hörs allra mest, och så vidare. Så de grunder vi har pratat om är just det här med en polarisering, utanförskapet, den segregation som finns i dagens samhälle och inte minst i Stockholm, och den här smarta propagandan som tilltalar och riktar in sig på unga människor som är sökande. Där sociala medier också spelar en väldigt stor roll. Så det och också de klyftor vi har i samhället. Jag skulle säga att

detta är de huvudpunkter vi har pratat om, sen har jag säkert missat några saker och det finns såklart olika sätt att se på det men det här är ofta det vi brukar falla tillbaka på. För att det handlar om det som jag har tagit upp.

Ester: Det är ju en jättstor och komplex fråga som du sa det finns ju inte en väg till extremism och det kan ju bero på flera saker och det är superviktigt att belysa alla perspektiv som ni har gjort. Har du någonting du vill tillägga Yosra?

Yosra: Jag tycker faktiskt Tindra täckte alla områden väldigt bra.

Ester: Självklart! Jag har en till fråga, till dig Yosra, som också är ganska stor och övergripande egentligen och den är: Vad skulle kunna göras för att förhindra människor att söker sig till sådana här extremistiska organisationer?

Yosra: Som Tindra pratade om, en stor del av diskussionerna vi hade i Motkraft-projektet var att det beror på utanförskap, olika former av utanförskap egentligen. Vi kom fram till att för att förhindra människor från att faktiskt hamna i extremistiska miljöer kan vi använda de verktyg vi redan har. Och då nämnde vi att skolan är en otroligt viktig punkt, dels för att en stor del av de som söker sig till extremistiska organisationer är väldigt unga. För att arbeta förebyggande behöver vi använda de verktyg och metoder vi kan komma åt och skolan är ju otroligt viktig. Det är en naturlig mötesplats för och mellan unga och om vi kan använda skolan och exempelvis utbilda och lära ut i tid, informera, och att visa att det här problemet finns och att det finns hjälp att få, och vad det kan betyda. Att man kan nå ut till människor och få hjälp ifall man känner sig utsatt eller ifall man oroar sig över en anhörig som kanske har hamnat eller har kontakt med sådana extremistiska rörelser. Sen var vi även inne på olika fritidsaktiviteter som kan anordnas av skolor som också kan förhindra och arbeta förebyggande. Dessutom var vi inne på att representera genom att använda oss av olika förebilder, eller ikoner som vi kallade dem, som kanske kommer från förorten och olika platser för att visa att det finns en väg ut ur det här utanförskapet. Det finns hopp och det finns människor som faktiskt har lyckats, så ja precis det. Och även att vi skapar fler projekt inom civilsamhället där unga till exempel från landsbygden eller från förorten eller innerstan kan få mötas, ha en dialog och krossa de här fördomarna som då skapar vidare polarisering och olika former av utanförskap, och kunna sätta stopp för det. Det var det vi kom fram till, tack så mycket.

Ester: Tack Yosra. Det är jätteviktiga saker du tar upp och jag tänker speciellt det här med skolan att det kanske är något som är lite tabubelagt nästan att prata om våldsbejakande extremism eller extremistiska organisationer överhuvudtaget. Men att det är jätteviktigt att man gör det för att fånga upp dem som kanske överväger sådana val. Har du någonting du vill tillägga Hedvig?

Hedvig: Ja, någonting som man kan nämna är just att vi inom Motkraft gjorde en sociala medier-kampanj som var just då en motpol till de här extremistiska rösterna man ser på sociala medier vilket är en väldigt stor faktor till att många unga får mer extrema åsikter åt vilket håll som helst då egentligen. Och att man kan ha fler liknande projekt som fokuserar på att hitta en mer neutral röst i och med att det har blivit som en stor polarisering och att det har blivit en stor dragkamp om åsikter och det har blivit mer extremt och mer polariserade som ni båda två (Tindra och Yosra) har nämnt förut. Att ha fler sådana här projekt skulle kunna vara gynnsamt för att kunna kanske kunna förhindra att fler personer dras in i extremistiska organisationer genom att då ha en mer neutral röst i sociala medier som syns och hörs.

Tindra: Kanske också erbjuda... För att det vi försökte göra i den kampanjen var ju att visa på hur man kan bemöta folk med som inte har samma åsikt som en själv utan att skapa konflikt. Alltså hur man kan mötas i en konstruktiv dialog, snarare. Det var väl en sådan viktig aspekt i vi försökte bidra med till det sociala medie-klimatet som finns. Att man kan vara mer konstruktiv. Förlåt att jag kastade mig in.

Hedvig: Precis.

Ester: Nej nej! Det är jättebra, som ni säger så finns det ju flera vägar att ta och flera sätt och det är jätteviktigt att belysa alla, eftersom alla inte hamnar i extremistiska rörelser på samma sätt så kanske det inte finns en likadan väg ut för alla heller. Så det är superbra saker ni lyfter, verkligen. Och jag har en till sådan där stor fråga till dig Hedvig och den är att: Det finns ju stora samhällsklyftor och alla barn lever tyvärr inte fritt från våld ens i sina hem, och det finns stor segregation i specifika områden bland annat här i Stockholm. Ni tar ju upp segregation och utanförskap som saker som kan leda till att folk söker sig till extremistiska organisationer. Vad kan då göras för att minska segregation och samhällsklyftor?

Hedvig: För att minska segregationen och samhällsklyftorna är ju detta framför allt ett politiskt problem som är upp till makthavare men där vi kan försöka pusha på eller att förklara vad konsekvenserna av en stigande segregation och samhällsklyftor är. För jag har sett nu i Stockholm att det har blivit en större segregation än vad det var för några år sen, och den segregation leder i sin tur till ett större utanförskap som sen är en stor faktor till att folk dras till mer extrema grupper så det är ju framför allt politiker och makthavare som har ansvaret över att minska den utvecklingen. Men att med sådana här projekt som vi nu arbetar med och vad vi har kommit fram med i policyrekommendationerna, om det når fram till rätt personer som har makten att kunna förändra den utvecklingen vi ser, är nog den bästa lösningen på det här för det är någonting som är svårt att göra som individ. Vi behöver göra det tillsammans. Det är något som det sociala eller samhället inte riktigt har makten och kraften att göra någonting mot det. Det är genom sådana här projekt som det kan möjliggöras.

Ester: Jättebra punkter. Det är ju, som du säger, superviktigt att försöka påverka och speciellt att alla röster får bli hörda. Till exempel unga kvinnors perspektiv kanske ofta hamnar i skymundan lite grann. Har du något du vill tillägga Tindra?

Tindra: Jag tänker bara på de policyrekommendationer vi tog fram, för du (Hedvig) pratade mycket om att makthavare faktiskt ska lyssna på det, men de saker vi fokuserade eller de saker vi upplevde som viktiga för att komma till botten med segregationen det är ju såklart bostadsbristen och att alla ska ha möjlighet till att ha någonstans att bo. Det är ju ett jätteproblem i Stockholm och många stora städer. Den direkta konsekvensen blir ju att det blir ett väldigt segregerat samhälle baserat på bostäder. Men vi pratade också mycket om förebyggande resurser, till exempel för "utsatta orter" att man kanske inte bara ska lägga pengar på polis när saker händer utan att man backar några steg, och kanske istället investerar i orter i kultur och andra positiva saker för att på något sätt börja en ände bakåt om ni förstår vad jag menar. Att man backar lite och försöker investera i positiva saker också så att det inte blir de här skillnaderna mellan kommuner och så vidare. Det pratade vi väldigt mycket om. Sen vet jag att vi också tog upp det här med värdet av att unga människor faktiskt förstår sina rättigheter och varför demokrati är så viktigt. Där pratade vi bland annat om barnkonventionen, att det är viktigt att man från ung ålder försöker skapa väldigt medvetna samhällsindivider som förstår värdet av demokrati och de här sakerna. Jag vet att vi pratade om de här grejerna som viktiga pusselbitar för att faktisk komma någonstans med de här stora frågorna.

Ester: Superviktigt. Det ni båda (Hedvig och Tindra) tar upp är att det är saker som behöver ske på ett politiskt plan. Både bostadsbristen och att segregationsfrågan tas upp och faktiskt diskuteras och göra någonting åt, och inte bara att det blir ett ord som nämns ofta. Det som du nämnde här i slutet om barnkonventionen var faktiskt något jag hade tänkt och fråga dig, Yosra, om. Om har något att fylla i. Vad skulle man kunde använda barnkonventionen till? Hur skulle detta kunna stärka barn och ungas rättigheter? För jag tänker att barn och ungas perspektiv, speciellt barns, kanske är något som faller undan lite i de här frågorna men att barn faktiskt kan påverkas av extremism. Har du några tankar?

Yosra: Som Tindra redan förklarat så fint, det är ju extremt viktigt att barn och ungdomar överlag känner till sina rättigheter. Oftast, tyvärr, har de inte riktigt någon aning om vad man har rätt till och att man egentligen har så mycket mer att säga till om än vad man tror, och har rätt till så mycket mer än vad man tror. Om vi tar ett exempel, många barn lever ju tyvärr med våld i hemmet och det kan ju också leda till en eventuell framtid med extrema tankar och att man hamnar i extremistiska miljöer på grund av sin uppväxt. Om man kan identifiera det i god tid och lära och utbilda barn och ungdomar att "Du kan få hjälp. Du kan faktiskt ta dig ur det här. Det finns hjälp att få." Då kan vi undvika sådana fall där barn och unga hamnar i destruktiva miljöer och senare själva kanske dras till extrema grupper. Jag tänker

att det är otroligt viktigt för det kan ju ha sina följder, men om vi agerar i tid så kan vi hindra att det faktiskt sker. Så återigen måste vi arbeta förebyggande på flera olika sätt, det här är bara ett av exemplen som vi diskuterade. Tack.

Ester: Superbra saker du tar upp Yosra. Man känner sig så upplyst när man pratar med er som har jobbat med det här så länge! Jag tänkte fråga dig Tindra lite om... Nu har vi ju pratat om ganska stora problembilder och viktiga lösningar som ni har arbetat med länge, finns det något av det här som du har upplevt i din vardag?

Tindra: Det här tycker jag alltid att det är lite svårt att svara på. För jag tror att en av de sakerna man inte alltid reflekterar kring är ju att, som vi pratade om tidigare, hur man pratar om olika grupper och folk som inte ser ut som en själv och så vidare, det har liksom sparat ur lite grann. Språkbruk har normaliserats, det har blivit mycket hårdare mellan olika människor som kanske inte ser ut som en själv och så vidare, och att man kanske inte reflekterar över kopplingarna mellan det här och till exempel extremism. För det känns ju som något som är så långt fram på något vis. Men om man backar några steg och tänker lite längre så är det ju hela tiden hur man pratar om människor som inte är som en själv, hur man delar upp samhället, alla de här sakerna. Det är de som skapar miljön där extremistiska röster faktiskt kan växa sig starka. Och det här tror jag är något som alla vi kan känna igen oss i, allt från kommentarsfält på sociala medier till det publika rummet, hur politiker pratar om andra grupper eller så, från stort till litet. Eller när man är på någon middag med bekanta: vilka ord som används eller hur man ser på saker, och man kanske inte reflekterar över detta eller markerar för att värderingar som för inte så många år sen ansågs vara främlingsfientliga har på något sätt blivit mer okej och att man låter saker passera på något vis. Och det tycker jag att jag upplever i princip varje dag i min vardag. Allt från i media och det politiska till mitt privata liv. Hur man hör mer och mer extrema åsikter passera utan att någon sätter stopp. Och det är väl det som är så viktigt med hela det här projektet, att vi har försökt identifiera vad man själv kan göra som är en liten sak för att sätta upp hinder på vägen för att hamna i de stegen. Och då kanske man tycker att man drar stora paralleller, "Vad spelar en kommentar roll för extremism i slutändan?". Men på något sätt börjar det ju inte i det extrema utan det börjar ju i hur det hela tiden skjuts fram. Jag tycker att man ser det överallt i samhället hela tiden, mer och mer extrema åsikter.

Ester: Det är superviktigt, det du säger med att det ofta börjar smått men att det kan växa sig större. Superviktigt. Och jag tycker att det här är en sådan intressant fråga så jag tänkte att jag skulle fråga er den allihopa. Vi kan mixa ihop den lite grann: Yosra har du sett det här i din vardag och känner du att projektet har hjälpt dig att identifiera eller möta sådana här saker till exempel? Nu mixar jag ihop allt lite här.

Yosra: Ja, jag tillhör ju flera utsatta och marginaliserade grupper och dessutom bor jag i förorten, så jag har både sett och hört och det kan vara lite mindre uttalanden där man inte

reflekterar, jag har inte alltid reflekterat kring att "Oj! Det där är en red flag. Det där kan vara något extremt, det där kan resultera i något större". Det är egentligen små grejer som har blivit ens vardag. Men när jag väl gick med i det här projektet insåg jag att "Oj! Jag borde ju lägga märke till de här sakerna." Jag lärde mig identifiera dem och snappa upp dem direkt. "Okej, det här borde jag vara lite vaksam över." Dessutom lärde jag mig handskas med sådana uttalanden också. Tidigare hade jag bara... Jag hade antagligen bara gått därifrån eller om jag hade blivit provocerad, säkert arg, ni vet. Då hade jag antagligen gjort den totala motsatsen till det vi har lärt oss att vi skulle göra. (Jag hade) sagt ifrån, skrikit antagligen, blivit arg, upprörd. Men, vad vi fick lära oss är, bortsett från att identifiera det, fick vi lära oss att hantera det. Att vi ska tala på ett pedagogiskt, öppet, nyfiket sätt och vi ska vara sansade och lugna trots att vi brinner inombords. Jag tycker verkligen att jag lärde mig en hel del, det här projektet var superduper givande verkligen.

Ester: Kul att höra! Jag tänkte att jag skulle fråga dig också Hedvig om du har tagit med dig något särskilt från projektet och om du... känner du att du större aktörskap eller att din röst har blivit hörd, eller någonting sådant?

Hedvig: Jo, självklart. Jag tycker att i och med det här projektet så har vi fått framföra våra åsikter till makthavare och vi har haft flera möten där vi har fått fram våra åsikter och våra policyrekommendationer vilket har varit väldigt gynnsamt kan man säga. För oss, men också för projektet. Det som vi har arbetat med under flera månader och att det nu tas vara på och framförs till de som kan göra någonting åt det. Så det tycker jag verkligen, att våra åsikter har lyssnats på och nu förhoppningsvis kan de också uppfyllas. Men jag tycker också att jag har fått mer verktyg från det här projektet att hantera situationer såsom Yosra precis förklarade och jag känner detsamma där, att det är enklare nu att ta de här samtalen och de här konflikterna kan man säga. Och hantera det på ett professionellt eller öppet sätt och försöka vända situationen till någonting positivt, och komma någonstans i konversationen istället.

Ester: Det är superviktigt. Det tar ju kanske kraft och energi att göra det så men förhoppningsvis leder det ju till något konstruktivt. Jag ser ju och hör ju på allt ni har gjort och jobbat med att ni verkligen har blivit aktörer i den här frågan. Vilket är så häftigt att se, unga kvinnor i den här positionen och med den här kunskapen. Och det var faktiskt den sista frågan jag bara tänkte ställa till Tindra, hur du tycker att det har varit att vara ung kvinna och jobba med de här frågorna. Känner du att du har blivit lyssnad på eller känner du snarare att det har varit tuffare?

Tindra: Jag vet ju att just den här typen av frågor är inte riktigt en som unga kvinnor brukar få ta jättemycket plats inom, vilket gör det så fantastiskt att det har fokuserats just på det i det här projektet. Och att vi, precis som vi har pratat om, fått ett aktörskap i de här frågorna. För jag menar, vi är ju superberörda. Man kanske glömmer bort det ibland men det är ju

unga människor som är mest berörda av det, för att det är vi som skulle kunna falla in i det och så vidare. Det är våra perspektiv som är viktiga för att kunna fram till lösningar tror jag. Och just för att unga kvinnor ofta inte riktigt syns i problembilden heller, så kanske man inte riktigt gör en korrekt analys av vad situationen är. Och har man inte hela bilden av situationen som krävs, alla måste representeras för att man ska kunna få det, så kommer man ju inte kunna ta fram de rätta lösningarna heller riktigt. Och det vi också arbetat med i projektet är ju just att se hur frågor om genus, och den typen av saker, faktiskt är något som används väldigt mycket i propagandan, på sociala medier och i de här sakerna, som bara visar på hur viktigt det är att många olika projekt lyfts för att man faktiskt ska komma fram till de rätta lösningarna på saker och ting. Så jag tycker att det har varit helt fantastiskt att vi har fått vara med och tycka och tänka och så, och jag känner att vi har blivit lyssnade på. Men jag tror inte vi hade blivit det om det inte var för den här kontexten, så jag tror att det är viktigt att man satsar på mer liknande projekt, och kontinuerligt. För nu var det här mer en punktinsats, eller en sak. Så att man håller i det och får ett kontinuerligt arbete med unga, inte bara kvinnor utan olika unga för att nå fram till någon långsiktig lösning, en hållbar lösning. Men det är kul att vi har fått vara med och faktiskt påverka lite, det känns häftigt.

Ester: Kul att höra att du känner så. Det är ju, verkligen som ni alla tagit upp, superviktiga lösningar på jättestora komplexa frågor det är så fantastiskt att se att ni har jobbat med det här, liksom hur er kunskap och aktörskap har vuxit och att ni nu är... ni sitter ju på de här erfarenheterna och den här kunskapen och kan fortsätta arbetet som Tindra precis sa. Bara med det ni har inom er. Men med det, så vill jag tacka så otroligt mycket för att ni deltog och ville vara med och dela era tankar och idéer. Det har varit så givande att få lyssna på er och jobba med er även om det inte har varit superlänge, och tyvärr på distans, men det är så det är. Så jag vill bara säga tack så jättemycket och så vill jag säga till alla som tittar och lyssnar att ni kan gå in på vårans hemsida för att läsa mer om Operation 1325:s arbete, vi finns på alla sociala medier och vill ni veta mer om projektet och policyrekommendationerna så finns dem i vår monter, för att läsa mer. Så, tack så mycket och så får ni ha det så bra, hejdå!

Det spelas musik under avslutningen

Syntolkning av avslutning:

Syntolkning av den första bilden: Det är en lista av alla som medverkade i videon och i projektet där det står "Tack till alla medverkande!" ovanför. Listan är som följer:

- Moderator och innehållsansvarig: Ester Tottie
- Deltagare: Hedvig Munters
- Deltagare: Tindra Hallgren
- Deltagare: Yosra Ali
- Projektledare Motkraft: Sofia Nordenving

Syntolkning av den andra bilden: Det är en bild där det står vilken musik som användes i videon och det är Whenever av LiQWYD, och sedan uppgifter för upphovsrätten till låten. Denna bild övergår sedan till en helt mörk bild utan text.